

Трясъците, които се чуват от коридорав класната ни стая, са прекалено силни. Направо ми пречат да се концентрирам върху разсейването си! Хвърлям поглед към Сам, най-добрия

ми приятел, и го виждам как запушва ухото си с дясната си ръка, докато с лявата записва някакви отговори. Джес, която е другата ми приятелка, сега отсреща и се обзалагам, че няма да търпи това положение още дълго.

ДРЪН

– Мис Боутли! – провиква се тя към учителката, без изобщо да си прави труда да вдига ръка. – Каква е тази патърдия?

– Просто правят някакъв ремонт – провиква се мис Боутли. – Знам, че е малко шумно, но ако обичате, продължете с работата си.

Любопитно ми е какво ли става, затова се изправям и отивам до кошчето, уж да си подостря молива, макар че върхът му е толкова остър, че с него бих могъл да спускам балон. Мама винаги казва, че съм „любознателна натура“. Това е нейното обяснение защо все се забърквам в неприятности в училище, без вината да е моя.

Стоя си до кошчето и надгичам през стъклото на вратата. Виждам мистър Грийнфорд, директора на училището, как окачва някаква грамота в рамка на стената.

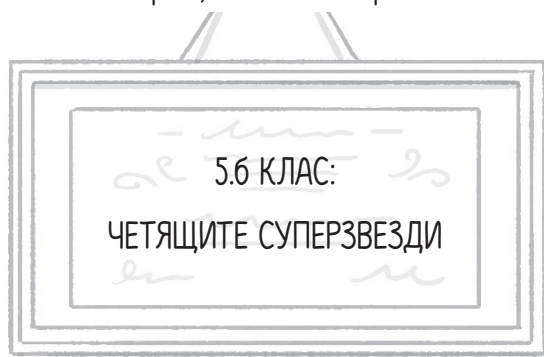

1998? Кога изобщо е било това? Тук училище за динозаври ли е имало? Защо му е да окача това? Любопитството ми се изостря още повече.

– Мис Боутли? – гласът ми се промъква между ударите на чука. – Може ли да отида до тоалетната, моля?

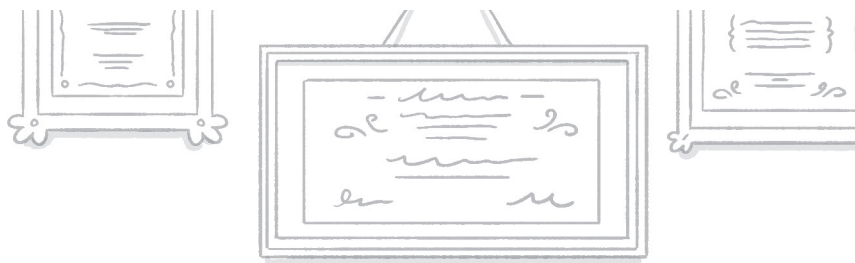
При нормални обстоятелства мис Боутли би поспорила с мен по въпроса колко често ползвам тоалетната, но сега е твърде заета да реже хартия за постера, който прави:

– Добре, но бързо – измърморва тя с парче тиксо, стиснато между зъбите.

Не губя време и хващам директно бика за розата.

– Мистър Грийнфорд!

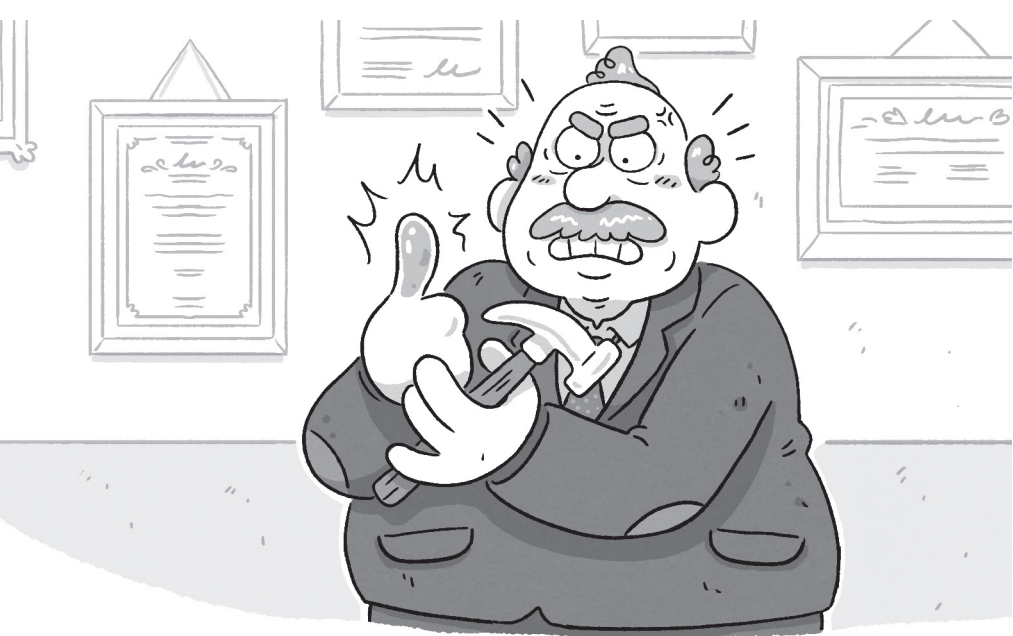
Мистър Грийнфорд, който е с гръб към мен, подскача, все едно го е ударил ток, и случайно уцелва с чука косматия си палец.

– ЛЕНИ! – изквичава той и сграбчва пулсиращия си пръст. – ЗАЩО НЕ СИ В КЛАС?

– Отивам до тоалетната. Каква е тази работа с грамотите?

Целият коридор е в грамоти. Изглежда, че училището е печелило награди всяка година от основаването си до момента, в който аз започнах да го посещавам. Странно.

– Защо ти трябва да знаеш? – пита той и се взира в палеца си, който е

започнал да посинява.

– От любопитство – отвръщам.

– Сигурно си чувал какво причинява
любопитството на котките?

– Не, но наистина бих се радвал да
науча.

Преди мистър Грийнфорд да успее да отговори, Бил, майсторът на училището, притичва по коридора, а подметките му скърцат като луди.

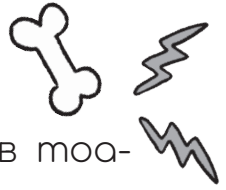
– Къде беше? – оплаква се мистър Грийнфорд. – Трябваше сам да се оправя с пирона и май си счупих палеца.

– Само не обвинявайте мен! Виновен е онзи, който е запушил служебната тоалетна – отговаря Бил.

Все по-ясно е, че мистър Грийнфорд няма да отговори на въпроса ми, но все пак искам да разбера какво става. Има нещо гнило – учителите са прекалено напрегнати. Този сутрин видях мистър Пател, класният на 2.а, да почиства табелата на училището с четка за зъби!

Тръзвам бавно към тоалетната и се ослушвам. Чува се само мрънкането на Бил: нещо, нещо, учителите не

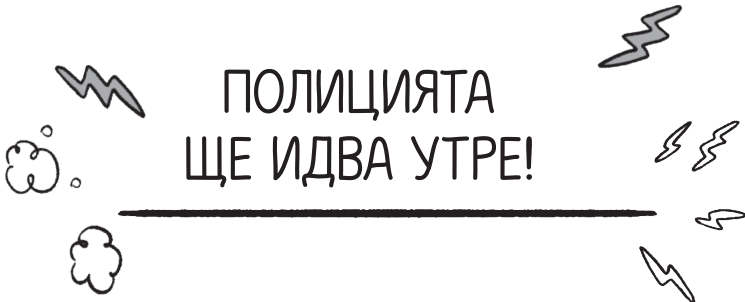

трябвало да хвърлят тиксо в тоалетната чиния. Но после се чува гласът на директора:

– Училището трябва да бъде в перфектен вид утре за идването на инспектора!

Инспектор ли? Нещо като полицейски инспектор? Защо ще идва полиция в „Цъфтящото гърво“?

Връщам се в класната стая, заставам пред бюрото на мис Боутли и крещя с пълно гърло:

Развълнувано шушукане се понася
през стаята.

– Чудесно! – възкликва
Амилия Кели. – Сигур-
на идват за ТЕБ!

Изплезвам ù се.
Ако аз съм Бат-
ман, тя е Жокера.

Ако аз съм от „Отмъстителите“, тя е Танос. Ако аз съм... Лени Лемън, тя е Амилия Кели – вечният ми враг!

Поглеждам към Сам. По-блед е и от бялата дъска. Сам все си мисли, че е загазил, макар че винаги спазва правилата. Понякога даже се чудя дали ако мистър Грийнфорд каже, че всички деца на име Сам трябва да скочат в басейн с кравешко око, Сам ще го направи. Мисля, че да... И то с тройно салто.

– Успокойте се, моля! – казва мис Боутли и ме пронизва с поглед в смисъл „веднага си сядай на мястото“. – Най-вероятно Лени е чул, че утре в училището ще дойде инспектор. Но не става дума за полицейски, а за оперативен училищен инспектор.

Отново шушукането се разнася през чиновете.

– Няма повод за тревога – казва мис Боутли, но разтревоженото ѝ лице говори за обратното. – Просто искат да видят какви блестящи ученици сте, нали така? Ще го кажа още веднъж: няма повод за притеснение.